

Daniel Kitabı - Altmış Bir Numara

Peygamberlik Dokumasının Örtüsünü Kaldırmak: Daniel'in Görülerini, Antlaşmayı ve Son Günlerdeki Mühürleme Zamanını Anlamak

Jeff Pippenger
2024-01-25

Gabriel, dokuzuncu bölümde, sekizinci bölümde gösterilen iki görüm hakkında ona sezgi ve anlayış vermek için Daniel'e geldi.

Ve bana bildirdi, benimle konuştu ve dedi: Ey Daniel, şimdi sana bilgelik ve anlayış vermek için geldim. Yakarışlarının başlangıcında buyruk çıktı ve ben bunu sana bildirmeye geldim; çünkü sen çok sevilensin; bu nedenle konuyu anla ve görümü düşün. Daniel 9:22, 23.

Daniel'in ihtiyaç duyduğu "anlayış"a sahip olabilmesi için, Cebrail ona hem "meseleyi" hem de "görümü" anlamasını söyledi. "Mesele", kutsal yerin ve ordunun çığnenmesine ilişkin görümdü ve "görüm" ise 22 Ekim 1844'teki görünüşe ilişkin görümdü. Bayan White, Daniel'in yetmiş yıllık esaret ile iki bin üç yüz yıl arasındaki ilişkiyi anlamaya çalıştığını bildirdiğinde bu iki görümü de vurgular. Yetmiş yıl, Cebrail'in "mesele" olarak tanımladığı şeydir ve "görüm" ise iki bin üç yüz yıldır. Cebrail iki bin üç yüz yılı yorumladığında, Daniel son günlerin "bilgeleri"ni temsil eder. Cebrail'in yorumunda "bilgeler" hem "meseleyi" hem de "görümü" tanıy; kötüler anlamaz. Milleritler "meseleyi" ve "görümü" anladılar, ancak yalnızca sınırlı ölçüde.

Dört yüz doksan yıllık sınama süresi, Levililer yirmi beş ve yirmi altıda temsil edilen "yedi kez" antlaşmasına karşı dört yüz doksan yıllık isyana dayanmaktaydı. Yetmiş yıllık sürgün, toprağın dinlenmesine izin verilmeyen bütün yılların toplamıydı.

Mesih'in birçok kişiyle antlaşmayı sağlamlaştırdığı hafta, her biri bin iki yüz altmış gün olan iki dönemle temsil edilen antlaşmasıyla ilgili çekişmenin bir örneğiydi. O peygamberlik haftası, Tanrı'nın mührünü simgeleyen haç tarafından ikiye bölündü.

"Yaşayan Tanrı'nın mühürü, halkının alınlarına konan nedir? Bu, meleklerin okuyabildiği, fakat insan gözlerinin okuyamadığı bir işaret; çünkü yok eden melek bu kurtuluş işaretini görmek zorundadır. Anlayışlı zihin, Rab'bin evlat edindiği oğulları ve kızlarında Kalvaryadaki çarmıhın işaretini görmüştür. Tanrı'nın yasasının çığnenmesi günahı ortadan kaldırılmıştır. Üzerlerinde düğün elbisesi vardır ve Tanrı'nın bütün buyruklarına itaatkâr ve sadıktırlar." El Yazmaları Yayınları, cilt 21, 52.

O hafta, 538 yılındaki Pazar günü yasasıyla (canavarın işareti) ikiye bölünen, her biri bin iki yüz altmış yıl süren iki dönemi temsil etti; bu dönemlerde önce putperestlik, ardından papalık kutsal yeri ve orduyu ayaklar altına aldı. Bin iki yüz altmış gün boyunca Mesih tanıklık etti; sonra bir başka bin iki yüz altmış gün boyunca aynı tanıklığı öğrencileri aracılığıyla sürdürdü. Bin iki yüz altmış yıl boyunca Şeytan putperestlik aracılığıyla tanıklık etti; ardından bir başka bin iki yüz altmış yıl boyunca tanıklığını papalık aracılığıyla sürdürdü.

Eski İsrail'in itaatsizliği yüzünden Tanrı'nın "davası" haline gelen antlaşma, toprağın dinlendirilmesini ve her kırk dokuzuncu yılda kutlanacak jübileyi öngören Levililer kitabının yirmi beşinci bölümündeki antlaşmaydı.

RAB, Sina Dağı'nda Musa'ya konuşarak şöyle dedi: İsrailoğullarına söyle ve onlara de ki: Size verdiğim ülkeye girdiğinizde, ülke RAB için Şabatını tutacak. Altı yıl tarlanıza tohum ekeceksiniz, altı yıl bağınızı budayacak ve ürününü toplayacaksınız; ama yedinci yılda ülke için dinlenme Şabatı, RAB'be ait bir Şabat olacaktır; tarlanızı ekmeyeceksiniz, bağınızı budamayacaksınız. Hasadınızdan kendiliğinden biteni biçmeyeceksiniz, budanmamış asmanın üzümünü toplamayacaksınız; çünkü bu ülke için dinlenme yılıdır. Ülkenin Şabatı sizin için yiyecek olacaktır; sizin, erkek kölenizin, cariyenizin, ücretli işçinizin ve yanınızda konuk olan yabancıların; sığırlarınız ve ülkenizdeki yabancı hayvanlar için de, ülkenin vereceği bütün ürün yiyecek olacaktır. Kendinize yılların yedi Şabatını, yani yedi kez yedi yılı sayacaksınız; böylece yılların yedi Şabatının süresi size kırk dokuz yıl olacak. Sonra yedinci ayın onuncu gününde, Kefaret Günü'nde, bütün ülkenizde boruyu çaldırarak jübile borusunu öttüreceksiniz. Elliinci yılı kutsal sayacaksınız ve ülkenin her yerinde, orada yaşayanların tümüne özgürlük ilan edeceksiniz; bu yıl sizin için bir jübile olacak; herkes kendi mülküne dönecek ve herkes kendi ailesine dönecek. O ellinci yıl sizin için jübile olacaktır; ekmeyeceksiniz, o yıl kendiliğinden yetişeni biçmeyeceksiniz ve budanmamış asmanın üzümünü toplamayacaksınız. Çünkü o jübiledir; sizin için kutsal olacaktır; tarladan çıkan ürününü yiyeceksiniz. Bu jübile yılında herkes kendi mülküne dönecektir. Levililer 25:1-13.

İki bin üç yüz yıllık peygamberliğin ilk dönemi, tıpkı Mesih'in antlaşmayı teyit ettiği hafta ve dört yüz doksan yıl gibi, Levililer kitabının yirmi beşinci ve yirmi altıncı bölümlerindeki "yedi kez" ile doğrudan ilişkilidir.

Öyleyse şunu bil ve anla ki, Yeruşalim'i onarmak ve yeniden inşa etmek için emrin verilmesinden Mesih Önder'e kadar yedi hafta ve altmış iki hafta olacaktır: sokak yeniden inşa edilecek, duvar da; sıkıntılı zamanlarda bile. Daniel 9:2.

MÖ 457'de başlayan altmış dokuz hafta, Mesih'in vaftizine ve antlaşmayı tasdik ettiği haftanın başlangıcına götürür; bu, Tanrı'nın "çekişmesi" antlaşmasıydı. Ama "yedi hafta ve altmış iki hafta" ifadesiyle altmış dokuz haftadan ayrılmış yedi haftalık bir dönem (kırk dokuz yıl) vardı. MÖ 457'den başlayarak kırk dokuz yıl olacaktı; bu, açıkça Levililer kitabı yirmi beşinci bölümdeki antlaşmaya ve jübile kutlamasına bir göndermeydi. Bu kırk dokuz yıl yalnızca jübile döngülerinin bir simgesi değil, aynı zamanda Haftalar Bayramı'nın kırk dokuz gününü izleyen ellinci gün olan Pentekost'un da bir simgesiydi.

İki bin üç yüz yılın ilk kırk dokuz yılı, dört yüz doksan yıl ve antlaşmanın teyit edildiği hafta, Levililer yirmi altıda "yedi kez" olarak temsil edilen iki bin beş yüz yirmi yıl ile doğrudan bağlantılıdır. İki bin üç yüz yıllık peygamberliğin her unsuru, Adventizmin 1863'te bir kenara bırakıp reddettiği "yedi kez" ile doğrudan bağlantılıdır. "Yedi kez", Yovel antlaşmasının bir simgesidir ve bu nedenle şu da not edilmelidir: 22 Ekim 1844'te iki bin üç yüz yıl sona erdiğinde, iki bin beş yüz yirmi yıl da tam o gün sona ermiştir; çünkü Musa Levililer yirmi beşinci bölümde şunu kaydetmiştir:

Ve kendiniz için yedi Şabat yılı, yani yedi kez yedi yıl sayacaksınız; ve bu yedi Şabat yılının süresi size kırk dokuz yıl olacak. Sonra yedinci ayın onuncu gününde, Kefaret Gününde, jübile borusunu ülkenizin her yerinde çaldıracaksınız. Levililer 25:8, 9.

İki bin üç yüz yıl içindeki her peygamberlik dönemi, Levililer yirmi altıdaki “yedi kez” ile, her iki peygamberlik döneminin bittiği gün de dahil olmak üzere, doğrudan ilişkilidir. İlk kırk dokuz yıl, Tanrı'nın halkı Babil'den çıkarken tamamlanacak olan Yerus alim'in yeniden inşası ve onarımına işaret ediyordu. Mabed üçüncü fermanıdan önce tamamlanmıştı; tıpkı Millerciler mabedin de üçüncü melek gelmeden önce tamamlanmış olması gibi. Yine de MÖ 457'den sonra, “sokağın” “yeniden inşa edilmesi” ve “surun”, “sıkıntılı zamanlarda bile”, yapılması gerekiyordu. Alfa ve Omega olarak İsa, bir şeyin sonunu her zaman onun başlangıcıyla gösterir ve 22 Ekim 1844'ten sonra Millerciler “sokağı” ve “suru”, “sıkıntılı zamanlarda” tamamlamalıydı.

Kardeş White, Kudüs'ü çevreleyen kelimenin tam anlamıyla bir koruma duvarını Tanrı'nın yasasının bir sembolü olarak tanımlar; 22 Ekim 1844'ten hemen sonra ise imanlılar göksel tapınağa yönlendirildi ve Tanrı'nın yasasını (duvarı) kabul ettiler. Tanrı'nın yasasını, Şabat da dahil, tanıyabilmek için Millerciler Eski İsrail'le yapılan antlaşmaya geri yönlendirildiler. Kelimenin tam anlamıyla “sokağın” yeniden tesisi, Millerciler Yeremya'nın “eski yolları”na döndüklerinde ruhsal olarak gerçekleştirilen yeniden tesistir. Duvarın ve sokağın tesis edildiği dönemde olacak “sıkıntılı zamanlar” 1844'ten sonra gerçekleşecekti; o sırada yaklaşmakta olan ve çok geçmeden tam da o tarihsel süreçte başlayacak olan İç Savaş bu sıkıntılı zamanları temsil ediyordu.

Sadık olsalardı, kölelerin serbest bırakıldığı Yubile'nin sembolik ellinci yılına ulaşacaklardı; bu aynı zamanda, özgürlük mesajının tüm dünyaya gittiği Pentikost'un ellinci günüyle de temsil ediliyordu. Ancak 1844'ten sonra çoğu Şabat ışığına karşı çıktı ve 1863'te, kendilerine İlyas (William Miller) tarafından iletilen Musa'nın mesajını (“yedi zaman”) da reddettiler. Başka bir deyişle, onarmaları ve üzerinde yürümeleri gereken “sokak”tan (eski yollardan) yüz çevirdiler.

İsa her zaman sonu başlangıçla açıklar ve son günlerde on bakire meseli tekrarlandığında, Kudüs'ün yeniden kurulması işi yine gerçekleştirilecektir. “Sokak ve duvar” “sıkıntılı zamanlarda” inşa edilecek. Şimdi o sıkıntılı zamanlara giriyoruz. 22 Ekim 1844, yakında çıkacak Pazar yasasını simgeler; bu yüzden Vahiy 11'deki “büyük depremin saati” geldiğinde, sokak ve duvar sıkıntılı zamanlarda inşa edilecek. Şimdi bu sıkıntılı zamanları, İslam'ın tırmanan savaşının yol açtığı “ulusların öfkelenmesi” olarak tanımlayacağız.

"Sıkıntı zamanı" hakkında daha önce yazılmış olanları açıklarken, Early Writings adlı kitapta yer alan bir açıklama yaptı.

1. 33. sayfada şu ifade yer almaktadır: 'Kutsal Şabat'ın, Tanrı'nın gerçek İsrail'i ile inanmayanlar arasındaki ayıran duvar olduğunu ve öyle olmaya devam edeceğini; ve Şabat'ın, Tanrı'nın sevgili, bekleyen kutsallarının yüreklerini birleştirecek büyük mesele olduğunu gördüm. Tanrı'nın, Şabat'ı görmeyen ve tutmayan çocukları olduğunu gördüm. Onlar bununla ilgili ışığı reddetmemişler. Ve sıkıntı zamanının başlangıcında, dışarı çıkıp Şabat'ı daha tam olarak ilan ederken Kutsal Ruh'la doldurulduk.'

"Bu görüş, Sebt Günü'nü tutan Advent kardeşlerden pek azının bulunduğu ve bunlardan da çok azının, onun tutulmasının Tanrı'nın halkıyla imansızlar arasında bir çizgi çekmeye yetecek ölçüde önemli olduğunu sandığı 1847 yılında verildi. Şimdi o görüşün gerçekleşmesi görülmeye başlanıyor. Burada sözü edilen 'o sıkıntı zamanının başlangıcı', belaların dökülmeye başlanacağı zamana değil, Mesih'in mabette bulunduğu, onların dökülmesinden hemen önceki kısa bir döneme işaret eder. O zamanda, kurtuluş işi sona ererken, yeryüzüne sıkıntı gelecek ve uluslar öfkelenecek, fakat üçüncü meleğin işini engellemeleri için dizginlenecekler. O zamanda 'son yağmur' ya da Rab'bin huzurundan gelen ferahlık gelecek; üçüncü meleğin gür sesine güç vermek ve son yedi belanın döküleceği dönemde kutsalların ayakta durmaları için onları hazırlamak üzere." Erken Yazılar, 85.

Sınama döneminin kapanışından önce, "ulusların öfkeleneyeceği ama yine de dizginleneceği" kısa bir zaman dilimi vardır. Aynı zamanda "son yağmur" gelir. "Ulusların öfkelenmesi", Vahiy'in on birinci bölümünde tanımlanan bir simgedir.

Uluslar öfkelenildi; senin gazabın geldi; ölülerin yargılanacağı, kulların olan peygamberlere, kutsallara ve adından korkanların hepsine—büyük küçük—ödül vereceğin ve yeryüzünü yok edenleri yok edeceğin zaman da geldi. Vahiy 11:18.

Kardeş White bu ayet hakkında yorum yapıyor.

Ulusların öfkesi, Tanrı'nın gazabı ve ölüleri yargılama zamanının birbirinden ayrı ve farklı olduğunu, birinin diğerini izlediğini; ayrıca Mikail'in henüz ayağa kalkmadığını ve eşi benzeri görülmemiş sıkıntı zamanının da henüz başlamadığını gördüm. Uluslar şimdi öfkeleniyor, ancak Başkâhinimiz kutsal yerdeki işini tamamladığında ayağa kalkacak, intikam gysilerine bürünecek ve o zaman son yedi bela dökülecek.

"Gördüm ki, dört melek İsa'nın tapınakta yaptığı iş tamamlanıncaya kadar dört rüzgarı tutacak ve sonra son yedi bela gelecek." Erken Yazılar, 36.

"Ulusların öfkelenmesi", lütuf kapısının kapanmasından hemen önce gerçekleşir; çünkü onu "Tanrı'nın gazabı" izler. "Tanrı'nın gazabı", lütuf kapısının kapandığı anda gerçekleşir; "ölüleri yargılama zamanı" ise bin yıllık dönem sırasında gerçekleşen bir yargıya atıfta bulunur ve 1844'te başlayan ölülerin yargısını kastetmez.

Ve gökten inen bir meleği gördüm; elinde dipsiz çukurun anahtarı ve büyük bir zincir vardı. Ve ejderhayı, o eski yılanı, İblis denilen, Şeytan olanı yakaladı ve onu bin yıl boyunca bağladı. Ve onu dipsiz çukura attı, onu kapattı ve üzerine bir mühür vurdu; ta ki bin yıl tamamlanıncaya kadar artık ulusları aldatmasın; bundan sonra ise kısa bir süre için salıverilmesi gerekecek. Ve tahtlar gördüm; üzerlerine oturdular ve yargı onlara verildi; ve İsa'nın tanıklığı ve Tanrı'nın sözü uğruna başı kesilenlerin, canavara da heykeline de tapmamış, alınlarına ya da ellerine onun işaretini almamış olanların ruhlarını gördüm; ve onlar yaşadılar ve Mesih'le birlikte bin yıl hüküm sürdüler. Vahiy 20:1-4.

Azizlere 'verilen' yargı, onların binyıl boyunca kötüler hakkında hüküm vereceklerini, kendilerinin yargılandığını değil, belirtir.

Birinci ve ikinci diriliş arasındaki bin yıl boyunca kötülerin yargısı gerçekleşir. Elçi Pavlus bu yargıya, ikinci gelişten sonra gerçekleşecek bir olay olarak işaret eder. “Rab gelinceye dek zamanı gelmeden hiçbir şeyi yargılamayın. O, karanlığın gizli şeylerini aydınlığa çıkaracak ve yüreklerin niyetlerini açığa vuracaktır.” 1. Korintliler 4:5. Daniel, Günlerin Eskisi geldiğinde, “yargı Yüceler Yücesi’nin kutsallarına verildi” diye bildirir. Daniel 7:22. Bu zamanda doğrular Tanrı için krallar ve kâhinler olarak egemenlik sürer. Yuhanna Vahiy’de şöyle der: “Tahtlar gördüm; üzerlerine oturdular ve yargı onlara verildi.” “Tanrı’nın ve Mesih’in kâhinleri olacaklar ve O’nunla birlikte bin yıl egemenlik sürecekler.” Vahiy 20:4, 6. İşte bu zamanda, Pavlus’un önceden bildirdiği gibi, “kutsallar dünyayı yargılayacaklardır.” 1. Korintliler 6:2. Mesih’le birlik içinde, kötüler yargırlar; yaptıklarını yasa kitabı, Kutsal Kitap ile karşılaştırır ve her davayı bedende yapılan işlere göre karara bağlarlar. Sonra, kötülerin çekeceği pay, yaptıklarına göre belirlenir; ve ölüm kitabında adlarının karşısına kaydedilir.

Şeytan ve kötü melekler de Mesih ve O'nun halkı tarafından yargılanır. Pavlus şöyle der: "Melekleri yargılayacağımızı bilmiyor musunuz?" 3. ayet. Yahuda da şöyle bildirir: "Kendi ilk konumlarını korumayan, fakat kendi meskenlerini terk eden melekleri O, büyük günün yargısına kadar karanlıkta ebedî zincirlerle alıkoymuştur." Yahuda 6.

Bin yılın bitiminde ikinci diriliş gerçekleşecektir. O zaman kötüler ölümden diriltilecek ve “yazılı hükmün infazı” için Tanrı’nın huzuruna çıkacaklardır. Böylece, doğruların dirilişini anlattıktan sonra, vahyi alan kişi şöyle der: “Ölülerin geri kalanı bin yıl tamamlanıncaya kadar dirilmedi.” Vahiy 20:5. Ve Yeşaya, kötüler hakkında şöyle der: “Tutsaklar çukura toplandı gibi bir araya toplanacaklar ve zindana kapatılacaklar; uzun günlerden sonra da cezalandırılacaklar.” Yeşaya 24:22. Büyük Mücadele, 660, 661.

Dolayısıyla, “ulusların öfkelenirilmesi”nin, dünyanın başına mühlet sona ermeden önce gelen “sıkıntılı zamanlar”a işaret ettiği ve “uluslar öfkelenirildiğinde” aynı anda “dizginlendikleri” açıktır.

"Ulusların öfkesi, Tanrı'nın gazabı ve ölüleri yargılama zamanının birbirinden ayrı ve farklı olduğunu, bunların birbiri ardınca geldiklerini gördüm." Early Writings, 36.

"Uluslar öfkelenildiğinde" zamanında, son yağmur yağmaya başlar.

O sırada, kurtuluş işi sona ererken, yeryüzüne sıkıntı gelecek ve uluslar öfkelenecek, fakat üçüncü meleğin işini engellemeleri için dizginlenecekler. O zaman 'son yağmur' ya da Rab'bin huzurundan gelen ferahlık gelecek; üçüncü meleğin gür sesine güç vermek ve son yedi bela döküldüğünde ayakta durabilmeleri için azizleri hazırlamak üzere. Erken Yazılar, 85.

Öyle bir an vardır ki "uluslar öfkelenir", ama aynı anda "dizginlenirler". İşte o zaman Mesih yücelik krallığını kurar; çünkü O, krallığını son yağmur zamanında kurar.

Son yağmur temiz olanların üzerine geliyor—o zaman hepsi onu eskiden olduğu gibi alacak.

"Dört melek bırakınca, Mesih krallığını kuracaktır. Geç yağmuru, ancak ellerinden gelen her şeyi yapanlar alır." Spalding ve Magan, 3.

Erken Yazılar'daki önceki iki pasaj, uluslar öfkelenildiğinde ve aynı anda "dizginlendiğinde", dört meleğin dört rüzgârı dizginlediğini ortaya koyar. Dolayısıyla ulusların öfkelenmesi "dört rüzgâr" olarak temsil edilir. Ayrıca, dört meleğin öfkeli ulusları dizginlediği zamanda geç yağmurun geleceğini de belirtti. Geç yağmurun gelişyle başlayan ve ulusların öfkelenip yine de dizginlendiği bu zaman dilimi, Mikail ayağa kalkana ve insanların sınanma süresi kapanana kadar devam eder. Bu dönem, kurtuluşun kapanmakta olduğu zamandır ve bu nedenle En Kutsal Yer'de Mesih'in son işini temsil eder; bu iş, insanların günahlarını ya da adlarını yargı kitaplarından sildiği zaman dilimi olarak tanımlanır. Meleklerin dört rüzgârı dizginlediği o zaman dilimi, yüz kırk dört binin mühürlenme zamanıdır.

Üçüncü Vay'ın İslamı, "ulusları öfkeliendiren" güçtür ve üçüncü Vay 11 Eylül 2001'de geldi, ancak İslam derhal "dizginlendi." "Doğu rüzgârı" İslam'ın bir simgesidir ve Yeşaya "doğu rüzgârını", Tanrı'nın "tuttuğu" (zapt ettiği) "sert rüzgâr" olarak tanımlar. İslam'ın savaşı, defalarca doğum sancısı çeken bir kadın olarak tasvir edilir; çünkü bu, 11 Eylül 2001'de başlayan ve tırmanan bir savaştır; Vahiy 18'in güçlü meleği indiğinde, bu iniş New York şehrinin büyük binalarının yıkılmasıyla işaretlendi.

"Şimdi, New York'un bir gelgit dalgası tarafından silinip süpürüleceğini beyan ettiğime dair söz mü geliyor? Bunu ben hiçbir zaman söylemedim. Orada kat üstüne kat yükselen büyük binalara bakarken, 'Rab yeri şiddetle sarsmak üzere ayağa kalktığında ne korkunç sahneler gerçekleşecek!' dedim. O zaman Vahiy 18:1-3'ün sözleri yerine gelecektir. Vahiy'in on sekizinci bölümünün tamamı, yeryüzünün üzerine gelmekte olanlara dair bir uyarıdır. Fakat New York'un başına özellikle ne geleceği konusunda bana verilmiş özel bir ışık yok; yalnızca şunu biliyorum ki, bir gün oradaki büyük binalar Tanrı'nın kudretinin döndürüp altüst etmesiyle yıkılacaktır. Bana verilen ışıktan biliyorum ki, dünyada yıkım vardır. Rab'den bir söz, O'nun kudretli gücünün bir dokunuşu, ve bu devasa yapılar yere düşecektir. Öyle sahneler gerçekleşecektir ki, bunların dehşetini hayal bile edemeyiz." Review and Herald, 5 Temmuz 1906.

1843 ve 1850 tablolarında İslam "savaş atları" olarak temsil edilir. Vahiy'in dokuzuncu bölümünde, birinci ve ikinci "Vay" bağlamında İslam'ın açıklandığı yerde, İslam'ın karakteri İslam'ın kralının adıyla tanımlanır.

Ve onların başında, dipsiz çukurun meleği olan bir kral vardı; İbranice'de adı Abaddon'dur, fakat Yunanca'da adı Apollyon'dur. Vahiy 9:11.

Bu ayet, yani dokuzuncu bölüm on birinci ayet, kehanet olarak, ister Eski Ahit'te (İbranice) ister Yeni Ahit'te (Yunanca) temsil edilsin, İslam'ın karakterinin Abaddon ya da Apollyon olduğunu belirtir. Her iki isim de "yıkım ve ölüm" anlamına gelir.

"Melekler, kopup kurtulmaya ve bütün yeryüzünün üzerine atılmaya çalışan, yolunda yıkım ve ölümü getiren öfkeli bir at olarak tasvir edilen dört rüzgârı tutuyor." Manuscript Releases, 20. cilt, 217.

Dört rüzgâr, Kutsal Kitap peygamberliğindeki öfkeli attır; kopup kurtulmaya çalışmaktadır. Öfkeli atın peygamberlikteki özelliklerinden biri, dizginlenmiş olmasıdır; ancak o, dizginlerini koparıp

tüm yeryüzüne "yıkım ve ölüm" getirmeye çalışmaktadır.

Bu konuları bir sonraki makalede ele almaya devam edeceğiz.

Keşke Tanrı'nın halkı, şimdi neredeyse bütünüyle putperestliğe gömülmüş binlerce şehrin yaklaşan yıkımının bilincinde olsaydı! Ama gerçeği ilan etmesi gerekenlerin birçoğu kardeşlerini suçluyor ve mahkûm ediyor. Tanrı'nın dönüştürücü gücü zihinlerin üzerine geldiğinde, belirgin bir değişim olacak. İnsanların eleştirme ve yıkma eğilimi kalmayacak. Işığın dünyaya parlamasını engelleyen bir konumda durmayacaklar. Eleştirileri, suçlamaları sona erecek. Düşmanın güçleri savaşa toplanıyor. Önümüzde çetin çatışmalar var. Kenetlenin, erkek ve kız kardeşlerim, kenetlenin. Mesih'le birleşin. "Bir ittifak" demeyin... onların korkusundan korkmayın, dehşete düşmeyin. Bizzat Orduların Rab'bini kutsal sayın; korkunuz O olsun, dehşetiniz O olsun. Ve O bir sığınak olacak; ama İsrail'in iki evi için bir sürçme taşı ve bir tökezleme kayası, Yeruşalim'in sakinleri için bir tuzak ve bir kapan olacak. Ve onlardan birçoğu sendeleyecek, düşecek, kırılacak, tuzağa düşecek ve yakalanacak.'

Dünya bir tiyatrodur. Oyuncular, yani onun sakinleri, son büyük dramda rollerini oynamaya hazırlanıyorlar. Tanrı gözden kaçırılıyor. İnsanlığın büyük kitleleri arasında birlik yoktur; yalnızca insanlar bencil amaçlarını gerçekleştirmek için ittifak kurduklarında vardır. Tanrı olup biteni izliyor. İsyankâr kullarına ilişkin amaçları gerçekleşecektir. Tanrı bir süreliğine kargaşa ve düzensizlik unsurlarının egemenlik sürmesine izin veriyor olsa da, dünya insanların eline bırakılmamıştır. Altan gelen bir güç, dramının son büyük sahnelerini ortaya çıkarmak için çalışıyor; Şeytan Mesih kılığında geliyor ve gizli cemiyetlerde birbirlerine kenetlenenlerin içinde adaletsizliğin bütün aldaticılığıyla etkinlik gösteriyor. İttifak kurma tutkusuna boyun eğenler, düşmanın planlarını hayata geçiriyorlar. Nedenin ardından sonuç gelecektir.

"Günahkârlık neredeyse sınırına ulaştı. Karmaşa dünyayı dolduruyor ve büyük bir dehşet yakında insanların üzerine çökecek. Son çok yakın. Gerçeği bilen bizler, yakında dünyanın üzerine ezici bir sürpriz olarak çökecek olana hazırlanmalıyız." Review and Herald, 10 Eylül 1903.